

NAVESSA ALLEN

LOVEC NIKDY
NEPOUŠTÍ
SVOU KOŘIST

SÉRIE
DO TEMNOTY

PŘELOŽILA
JANA KADREVIS

CAUGHT UP

V PASTI

NAVESSA ALLEN

CAUGHT UP

V PASTI

PŘELOŽILA
JANA KADREVIS

Copyright © 2025 by Navessa Allen
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kadrevis, 2026
Cover © Christopher Brian King, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8655-8

UPOZORNĚNÍ NA OBSAH

Caught Up: V pasti je temný stalkingový rom-com s násilným a explicitním obsahem, který může být pro některé čtenáře nevhodný.

Sexuální práce před kamerou

Sexuální práce

Mafie a organizovaný zločin

Vydírání

Nátlak

Náboženství

Krev

Násilí

Drastické násilí (okrajově)

Sexuálně explicitní scény (včetně více partnerů najednou)

Hrátky se škrcením

Animální hrátky

Hrátky se strachem

Voyeurismus

Exhibicionismus

Bondage

Lehké BDSM

Stalking

Zneužívání dětí

Domácí násilí (vzpomínka)

Šikana (vzpomínka)

Slut-shaming

Alkohol

Hazard

Kouření

Zmínky o sériových vražích a jejich zločinech

Zmínky o kanibalismu (mimo děj, jen narážky)

Pro všechny, kdo mají chuť si hrát.

1

JUNIOR

Krev byla všude. Vsákla se mi do košile, rozstříkla po kalhotách a zatekla za kratičky zbytky nehtů. Proto jsem byl taky vždycky od hlavy k patě oblečený do černý. Na dalších barvách by to bylo moc patrný, ale u černý se mokré fleky daly vysvětlit snáz – někdo na mě vylil pití nebo kolem projelo auto a ohodilo mě vodou z louže. Výmluv jsem za ty roky vymyslel bezpočet.

Dnes jsem ale naštěstí žádnou nepotřeboval, protože lilo jako z konve. Oblohu křížovaly blesky a stříbrným a bílým světlem ozařovaly mrakodrapy v dálce. Potom zaduněl hrom a otřásl okna okolních budov. Za takovejch nocí město připomínalo Gotham – bylo stejně drsný a nebezpečný.

Odtrhl jsem oči od bouře. Na břehu řeky vedle mě stála trojice mužů v černým, který se o krvavejch skvrnách naučili to samý co já. Nehnutě tam stáli, chladný oči upírali před sebe a cípy kabátů se kolem nich třepotaly jako zbloudilý křídla. Oblohu rozsekl další blesk a vykoupal nás ve stříbrný záři. Vypadali jsme spíš jako hejno

supů chystajících se pochutnat si na mršině než jako bratři, který maj bejt právě venku a slavit.

Čtyři dny. Chcalo už zatracený čtyři dny a řeka byla tak rozvodněná, že auto, který jsme do ní právě strčili, znepokojivě rychle zmizelo pod hladinou.

Možná budeme mít štěstí a policajti uvěřej, že majitele auta zastihla blesková povodeň a umřel na utonutí, ne kvůli tomu, co jsme mu provedli *ve skutečnosti*.

Koutkem oka jsem zahlídl červenej záblesk. Otočil jsem se a Greg, můj nejmladší brácha, si ke rtům právě zvedal cigaretu.

„Tohle tě jednou zabije,“ pronesl jsem.

Vyfoukl kouř do větru. „Ne dřív než něco jinýho.“

Odvrátil se, odkráčel a Stefan se šoural za ním.

Alec, kterej mi byl věkově nejbliž, se mi přes mezeru, která mezi náma vznikla, podíval do očí. „Už jsme skončili?“

Přikývl jsem. Jo, skončili. S Tommym Marchettim jsme skoncovali, přesně jak nám nakázal táta.

Alec si zvedl límec, aby mu nepršelo za krk, a vydal se za brácha, zatímco já jsem tam zůstal sám a sledoval, jak se zadek Tommyho bavoráku noří do temný vody. Ten starej parchant byl konečně po smrti, konečně už tu nezacláněl a já jsem si lepší dárek k narozeninám snad ani nemohl přát.

Počkal jsem, abych se ujistil, že auto znovu nevyplave na hladinu, a pak jsem šel do skladiště na břehu řeky. Podlaha byla z litýho betonu a dřevem obložený stěny byly tak starý, že skrz škvíry mezi prknama s každým poryvem hvízdal vítr, ale aspoň už na nás nepršelo.

Bráchové stáli pod zářivkama a dívali se na velkou rudou skvrnu na zemi.

Alec na ni ukázal. „A co máme dělat s tímhle?“

„Použijte bělidlo,“ řekl jsem.

Zamířil ke skříni vzadu.

Podíval jsem se na Grega. „Je tady krve jak z vola.“

Greg ke mně zvedl tmavý oči a znovu si potáhl z cigarety. „To se dá u čerstvý mrtvolý čekat.“

I když já jsem byl „Junior“, Greg se z nás všech tátovi podobal nejvíc, zvláště teď, když se mu z očí začal vytrácet humor a do tváře se mu vkrádal stejně otupělej výraz, kterej jsme měli všichni.

Vrátil se mezi nás Alec a my jsme couvli, když na skvrnu vy-
lil celou láhev čisticího. Když byl hotovej, prázdnou nádobu hodil
k dalšímu odpadu v rohu. Ještě před úpadkem místního průmyslu
to tady patřilo rybářům. Teď byl majitelem jeden otcův kumpán,
kterej toleroval, když jsme si sklad občas vypůjčili.

Alec se ke mně obrátil. „Ještě chceš někam zajít?“

Pohlídl jsem na něj. „A co ty?“

Pokrčil ramenama „Klidně, jestli se chce tobě.“

Stefanův pohled určený Alecovi říkal *To myslíš kurva vážně?*,
i když Alec ho neviděl. Greg stojící vedle Stefana zase pozoroval mě
a čekal, jak se rozhodnu. Coby nejstarší jsem byl technicky vzato
jejich šéf. To mně táta nejvíc věřil a ke mně si taky bratři chodili
pro radu. Přál jsem si, aby to rozhodování jednou někdo vzal za mě,
abych sakra pořád nemusel přemýšlet.

Znovu jsem upřel pohled na Aleca. „Ne, nikam se mi nechce.
Jsem promočenej a zmoženej, a než si dáme sprchu a převlíknem se,
budou dvě ráno a všude budou zavírat.“

„Takže poslední narozky před třicítkou strávíš zdeptanej a sám?“
zeptal se Alec. „To zní šíleně depresivně.“

Zavrtěl jsem hlavou a začínal bejt podrážděnej. „Nestrávil jsem
je sám. Měli jsme rodinnou večeři a pak jsme všichni čtyři podnikli
tenhle pěkněj vejlet.“ Otevřel ústa, aby něco poznamenal, ale utnul
jsem ho. „Tady jsme hotoví. Je mi u prdele, jak se zbytkem večera
naložíte vy tři, ale já jdu domů. Mámě a tátovi vyřídíte, že se pár
dní neukážu.“

Nečekal jsem na odpověď a odešel. Možná to bylo deprimující,
ale chtěl jsem bejt sám. Toužil jsem po tichu a samotě vlastního
prostoru, kterej bych si nikdy nevybojoval, kdybych se s těma ma-
gorama vrátil k našim domů.

Můj byt nebyl od přístavu daleko, asi jen deset minut pěšky,
a promočenej už jsem stejně byl, takže mi bylo fuk, že na mě prší.
Cítit trochu chladu bylo vlastně docela příjemný. Město se začínalo

dusit letním vedrem a se vši tou vodou kolem byl vzduch těžkej a zatuchlej. Bouře ho trochu pročistila, ale věděl jsem, že je to jenom dočasný. Budeme rádi, když horko na den dva trochu poleví, než teploty znovu vystoupají nad třicítku.

Lidi na chodníku kolem mě chvátali. Většina z nich byla shrbená, jako by je to před lijákem mohlo nějak ochránit, ale já jsem kráčel vzpřímeně a doufal, že déšť smyje stopy mejch hříchů. Byl jsem tak zatraceně utahanej. Nejen kvůli tomu, co jsem právě udělal. Byla to únava, kterou jsem cejtil hluboko v kostech a která mě požírala jako nenasytnej vlk.

Uvažoval jsem, jestli se tak někdy cejtil i můj otec. Jestli ho naše „práce“ tížila stejně jako mě. Na rozdíl ode mě se táta do mafiánský rodiny nenarodil. Vydobyl si místo mezi pěšákama a postupně se probíjovával do vyšších pozic. Teď se na něj obraceli kápoové, když potřebovali zamístit průšvih, ale jelikož už si připadal moc dobrej na to, aby si sám špinil ruce, všechny úkoly delegoval.

Smutně jsem se pousmál. Samozřejmě, že tátu naše práce netížila. Nevýkonával ji přece on, ale *já*. Teda já a bráchové. To nejhorší jsme odnášeli my. Riziko, že nás chytěj. Riziko, že se zraníme. Riziko, že už se nikdy nevyspíme, protože pokaždý, když jsme zavřeli oči, se nám vybavilo to, co jsme udělali, a hrozilo, že se utopíme v temnejch hlubinách vlastních vzpomínek.

Ale možná jsem to tak měl jen já. Možná jsem se choval jako nevrlej parchant, protože místo oslavy někde ve městě, jak jsem původně plánoval, jsem narozeniny strávil v přístavu a zadělal si na čerstvou várku nočních můr.

Zavrtěl jsem hlavou a zaměřil se na město kolem. Čtvrt, kterou jsem procházel, byla stará, ale ne v pozitivním smyslu slova. Byla omšelá a natolik zapomenutá, že se jí i developeři vyhýbali obloukem a radši se porozhlídli někde jinde. Cihlový budovy, který stály namačkaný těsně u silnice, neměly víc než pár pater. Na chodníku se dělaly louže a odrážely neonovej svit okolních vývěsních štítů. Pod markýzama se choulily hloučky lidí, který při čekání na konec průtrže pokuřovali a bavili se s přáteli. Bydlela tu nižší třída, většinou přistěhovalci, a všude v ulicích to bylo znát. Bylo to dobrý místo na

to, abyste se tam mohli zašít a nikdo si vás nevšímal, a proto jsem si pronajal byt právě tady.

Táta nás ale radši viděl všechny pohromadě, protože to byl paranoidní dědek. Přestože už nám bylo přes dvacet, já i bráchové jsme často přespávali ve svých dětských pokojích. Stranil jsem se jich za noci, jako byla ta dnešní, když jsem potřeboval zmizet a vyčistit si na chvíli hlavu, než se seberu a budu zas moct vyjít mezi lidi. Hluk velkoměsta mi připomínal, že se svět nepřestává točit. Ostatní si dál spokojeně žili v blažený nevědomosti a netušili nic o temnotě, která číhá těsně pod povrchem. Naplňovalo mě to nadějí a ukazovalo mi to, že život obnáší víc než jen smrt, destrukci a všudypřítomnou hrozbu doživotního vězení.

Když jsem došel k nenápadnejm dveřím zastrčeným mezi kle-notnictvím a pekařstvím, měl jsem deště fakt plný zuby. Po úzkých schodech jsem došel ke svý tmavý zatuchlý garsonce, kde pach plísně prozrazoval nedostatek péče. Kdy jsem tam vůbec byl naposled? Před měsícem? Před dvěma? Jaro, který uteklo jak voda, odstartovalo náhodnou vraždou, který se dopustila moje pitomá sestřenka Aly a její kluk. Obětí byl sériovej vrah, kterej byl zároveň synkem z miliardářský rodiny, a přesvědčit federály, že je Bradley Bluhm pořád naživu a na útěku, si od *mojí* rodiny vyžádalo veškerý časový i materiální zdroje. Během tý doby vystoupala tátova paranoia do novejších výšin a skoro nás nespouštěl z očí. Za to, že jsem zrovna dnes nezůstal u našich, mě nejspíš čekalo peklo, ale potřeboval jsem čas pro sebe.

Stiskl jsem vypínač u dveří a ulevilo se mi, když se blízko mě rozsvítila lampa. Ještěže jsem nepřestal platit účty za energie. Lampa osvítla nevelkej prostor, kterej byl zařízenej skromně a účelně. Vpravo stála postel, vlevo pohovka, rovně se nacházela kuchyně a dveře vedle lednice vedly do koupelny.

Popadl jsem čistý oblečení, šel do sprchy a čekal, až začne týct úplně horká voda. Když jsem si z kůže drhl poslední zbytky krve, do kanálku stíkalý růžový potůčky. V hlavě mi běžela vzpomínka na to, jak Tommyho auto mizí pod temnou hladinou, a usmál jsem se. Byl jsem rád, že je po něm, protože jsem se tím zbavil jedný z posledních překážek, který stály mezi mnou a jeho dcerou.

Lauren Marchettiová.

Holka, se kterou jsem vyrostl ve „starý čtvrti“, jak jsme říkali Malý Itálii, než se naši odstěhovali z města na bohatý předměstí. Byla o rok mladší a ke konci čtvrtáku jsem se s ní dostal do situace, která se vymkla kontrole a eskalovala tak, že Lauren musela přejít na školu v jiné části města.

Při další vzpomínce jsem zavřel oči a můj úsměv se rozplynul, když jsem si vybavil, jak mi Tommy kloubama prstů buší do tváře a jak na mě rozzuřeně řve, že jestli se na jeho dceru být jen podívám, tak mě zabije. Po tý nakládačce jsem šel domů a zamířil rovnou do svého pokoje, protože jsem cítil potupu, že mě zbil nějaký staroch. Otec mě ale odchytil, podíval se na mě a trval na tom, abych mu řekl, co se stalo.

Zavrtěl jsem hlavou, a zatímco na mě tekl proud vody, myslel jsem na to, jak jsem byl ještě v osmnácti i po tom všem, co jsem do té doby viděl a provedl, naivní. Táta to ze mě vypáčil a já jsem se bál, že všechno jenom zhorší, pokud se s Tommym vydá na válečnou stezku.

Mafiáni totiž nebyli zrovna známí tím, že by nechávali urážky vůči rodině bez odezvy. Místo toho, aby slíbil odvetu, ale táta jen prskal výhrůžky.

Tommy už tu nebyl, aby naplnil ty svoje, a táty jsem se nebál jako kdysi. Už jsem se kurva nechtěl držet zpátky. Nechtělo se mi čekat. Skoro deset let jsem se Lauren vyhýbal, ale teď ať si mě nepřeje nikdo, kdo by se nám chtěl postavit do cesty.

Po sprše jsem sbalil špinavý oblečení a odnesl ho do kontejneru za rohem. Popelnice jsou na likvidaci důkazů skvělé. Dřív, než policajti vůbec pojmu podezření, už je totiž odpad na skládce, a kdyby ji snad chtěli prohledávat, přeju jim hodně štěstí. A pokud by snad náhodou i tak moje oblečení našli, povětrnostní vlivy a další rozkládající se odpad by ty hadry kontaminovaly natolik, že by žádný vzorky u soudu neobstály.

Potom jsem u dveří odkopl boty a svalil se na staříčkej gauč. A pak jsem udělal to, co jsem pravidelně dělal každý večer: vytáhl jsem z kapsy mobil, otevřel svou oblíbenou sociální apku a šel rovnou na

Laurenin profil. Stránku měla plnou svých spoře oděných dokonale osvětlených fotek v uměleckých pózách.

Mezi těma fotkama byly drobný střípky ze všedního života: co měla k obědu, momentka, na který objímá svého obřího psa, a další, na který drží ceduli při demonstraci. Na dnešní fotce si ve vypasovaném černém kostýmku potřásala rukou se starší běloškou v kanceláři. Usmál jsem se. Marion Blackwellová byla tvrdý oříšek. Lauren se s ní pokoušela sejít celý měsíc, aby si zajistila její hlas na podporu nového městského vyhlášky na ochranu sexuálních pracovníků. Jenže konzervativnější Blackwellová se Lauren vyhýbala. Trocha pátrání ale odhalila, že její syn má jistě problém s „bílým práškem“, a pak jen stačilo pohrozit zveřejněním fotek, na kterých šňupe lajny ve striptýzovém klubu, a Blackwellová změnila názor a pozvání na schůzku obratem přijala.

A za ten pohled na vítězoslavnou Lauren bych byl ochotnej udělat mnohem horší věci. Od té doby, kdy jsem ji znal jako tichou brejlatou premiantku s náručí plnou učebnic, ušla ohromnej kus cesty. Ta dnešní bohyně s kyprýma křivkama už se jí skoro nepodobala, ale důkazy byly nezvratný: velký hnědý oči, malej nos, mezírka mezi předními zubama a hlavně znamínko krásy těsně pod levým okem.

V horní části jejího profilu jsem klikl na odkaz v jejím biu a otevřela se mi apka Me4U. Lauren chtěla zajistit větší bezpečnost pro sexuální pracovníce, protože byla jednou z nich.

A já byl její největší fanoušek.

Hned pod profilovou fotkou bylo malý tlačítko, který sloužilo k objednávkě speciálního videa. Klikl jsem na něj a spolu se zprávou jí poslal svůj nejnovější požadavek.

Gratuluju k dnešní schůzce s Blackwellovou. Jsem na tebe pyšnej. Teď mi ukaž, jak pyšná jsi na sebe ty, Lauren.

2

LAUREN

Přes rameno svého nebinárního spolubydlícího jsem na obrazovce jeho počítače sledovala video, na kterém jsem si to zpomaleně dělala prstem. V Ryanově pokoji byla tma jako v jeskyni, zatemňovací závěsy plnily svůj účel a nepropouštěly dovnitř pozdně odpolední slunce.

Na obrazovce jsem vypadala nádherně. Nahá. Unášená vášní. Hotová bohyně sexu. Teda až do okamžiku, kdy jsem zničehonic tiše vykřikla (Ryan měl vypnutý zvuk) a skutálela se z postele.

Ryan vrátil video o pár sekund zpátky a zastavil ho. „Tady,“ řekl a ukázal na stříhačský software pod videem. „Kdybysme to sestříhli tady a pak přešli na stranu, bude to vypadat, jako by to byla jedna kontinuální scéna a tys jenom změnila pozici kamery, aby to působilo umělecky.“

Zdvihla jsem obočí. „A nebude to náhodou vypadat tak, jako bych uprostřed videa musela přestat, protože někdo spustil požární poplach? Už zase?“

Ryan si zastrčil pramen blond vlasů za ucho a zrudl jako rak, což dokážou jen velmi bledí lidé. „Nechtěli jsme, aby trouba moc hučela, kdyby to náhodou bylo slyšet ve tvém mikrofonu.“

„Hm,“ řekla jsem. „To bylo určitě tím.“

Ryan zčervenal ještě víc. Mučit ho bylo stejně snadné jako zábavné.

Otevřela jsem ústa, abych zjistila, jestli zrudne až po kořínky vlasů, ale vtom se za námi rozletěly dveře a my jsme mžourali do záplavy jasného světla, když do místnosti vkročila Taylor, naše třetí spolubydlící. Nejdřív jsem viděla jen její siluetu, ale když moje oči přivykly světlu, zaregistrovala jsem i její světle fialové vlasy, které se jí houpaly u ramen, hedvábný župánek s květinovým vzorem, upravenou a opálenou kůži a mandlové oči s umělými řasami a věděla jsem, že se na natáčení buď chystala, nebo právě skončila.

Zastavila se půl metru od nás, v každé ruce držela malou krabičku a pohledem přeskakovala ze mě na Ryana a zpátky. „Jeden fanoušek mi právě poslal žádost o detailní video mojí prdele.“ Její úsměv se změnil v provokativní. „Kdo mi ji pomůže vybělit a navoskovat?“

Obrátila jsem se na Ryana, který už na protest kmítal ukazovákem, jako že on to rozhodně dělat nebude.

„My teda ne,“ řekl. „Budeme se na ni muset dívat během natáčení a stříhání. U přípravy už snad bejt nemusíme.“

S hranou odevzdaností jsem se shrbila a otočila se na Taylor. „No dobře. Udělám to.“

Zavrtěla rameny a vypadala potěšeně. Ten fanoušek jí za ten záběr musel určitě nabídnout balík. I když jsme se obě živily točením dráždivých videí pro odběratele, připadalo nám, že detailní záběry byly mnohem intimnější a vyžadovaly takovou míru zranitelnosti, která nám většinou nebyla příjemná.

Její pohled sklouzl ze mě k Ryanově obrazovce. „To je ta scéna, co ti Ryan překazili, když včera spálili večeri?“

Ryan se obrátil zpět k monitoru a tváře měl ještě zružovělé. „Nic jsme nepřekazili. Lauren tu scénu dotočila.“

Taylor a já jsme si vyměnily potutelný pohled. Všichni tři jsme se střídali ve vaření, což někdy obnášelo makarony se sýrem a kousky

párků (Taylor), tradiční italská jídla (já) a stále komplikovanější recepty z celého světa, které byly buď neskutečně dobré, nebo skončily rozstříknuté po celé kuchyni (Ryan). Na Ryanovu obhajobu je ale nutno říct, že se alespoň snažil rozšířit si své kulinářské dovednosti. A poslední dobou se *opravdu* zlepšil. Jen když zkoušel nějaký složitý nový recept, jako včera večer, náš dům se zaplnil kouřem.

„Dlužíte mi novejš rendlík,“ řekla jsem. „Myslím, že ta tandoori pasta je přiškvařená na dně toho, kterej jste používali včera.“

Ryan se naježil. „Jen se nám dál posmívej a ukážeme Taylor sestřihanou smyčku, na který pořad dokola padáš z postele.“

Pohoršeně jsem se nadechla. „To snad ne.“

Ryan jedním kliknutím otevřel novou záložku ve střihačské aplikaci a opravdu – na zpomaleném videu jsem padala z postele. A pak zase vylezla zpátky. A znovu se svalila dolů. Moje prsa, která se od sebe snažila prchnout co nejdál, tam byla zachycena v opravdu nelichotivých úhlech. Vlasy jsem měla zelektrizované a soudě podle svého vyděšeného výrazu jsem musela věřit přinejmenším tomu, že se mě chystá sejmutout sériový vrah.

„Z toho pohledu už se asi nikdy nevzpamatuju,“ prohlásila jsem.

Ryan se zachechtal a Taylor se vedle mě smála tak moc, že už ani nevydávala žádné zvuky. Za tuhle zradu vymyslím takovou pomstu, jakou svět ještě neviděl.

Trvalo dobrých pět minut eskalujících výhrůžek fyzickým násilím, než Ryan záložku konečně zavřel a slíbil, že ji smaže.

A až za několik dalších minut se Taylor přestala smát a dokázala ze sebe vypravit slovo. „Pro koho to video vůbec je?“

„Pro mýho nejoblíbenějšího fanouška,“ prozradila jsem jí.

Pohlédla mým směrem a otírala si slzící oči. „NT95?“

Přikývla jsem. Přestože už jsem to dělala roky, při natáčení některých videí jsem ještě pociťovala nervozitu, a to zvlášť u těch, za která někdo zaplatil hodně peněz. Chtěla jsem, aby byla dokonalá. Chtěla jsem, aby fanoušci toužili po dalších. A NT95 byl mým odběratelem od prvního dne. Vlastně mě začal sledovat jako úplně první, a to téměř hned poté, co jsem na sítích oznámila, že jsem si založila stránku na Me4U. Bezpočet hodin jsme si sextovali. Věděla

jsem o jeho příšerném otci a neustálém tlaku, kterému čelil v práci. Blahopřál mi pokaždé, když jsem na svou stranu získala dalšího politika, a žádal mě, abych na sebe při demonstracích dávala pozor. Už to nebyl jen nějaký anonymní fanoušek. Něco pro mě znamenalo. Proto jsem se taky dívala Ryanovi přes rameno a nenechala ho v klidu pracovat.

„Co vlastně chtěl?“ zeptala se Taylor.

„Striptýz a po něm sólo akci,“ odpověděla jsem. „Dal mi volnou ruku.“

Potutelně se na mě podívala. „A Ryanova speciální verze by se mu nelíbila?“

Ryan se zasmál, ale když scénu dostříhával, byl až podezřele potichu. V dalších dnech ho budu muset pozorně sledovat. Když skončil, pustil se do korekce barev. Byli jsme dokonale sehraní. Já s Taylor jsme točily a Ryan uměl kouzlit s technikou, stříhal nám videa, a občas dokonce pomáhal se složitými záběry, jako byl ten, na který jsem měla připravit Taylor.

„Bože,“ pronesla. „Při západu slunce máš v pokoji úžasný světlo.“

Chystala jsem se odpovědět, ale mou pozornost upoutalo nějaké funění. Taylor i já jsme se otočily ke dveřím, do kterých se právě vkolébal Walter, náš obří shilohský ovčák. Vypadal spokojeně, uši měl stažené dozadu a oči měl přimhouřené na znamení psí radosti. V tlamě si nesl cosi, co nejprve vypadalo jako gumová hračka, ale při bližším pohledu to připomínalo spíš...

„Můj oblíbenej bič!“ vykřikla jsem a vrhla se na něj. Vždyť mi ho sakra zničí.

Vyštěkl, uskočil ode mě a se skloněnou hlavou čekal, že si začneme hrát.

Popošla jsem k němu a snažila se nasadit přísný tón. „Tohle není hračka, Waltere. Dej to sem.“

„Technicky vzato...,“ spustil Ryan.

Namířila jsem na něj prst, ale nespouštěla jsem oči z Waltera, aby si náhodou nevšiml, že nedávám pozor, a nepláchl. „Už jste si to u mě pohnojili dost. Nechtějte to ještě zhoršit tím, že budete na straně toho psa.“

Taylor se za mnou rozesmála.

Walter si to vyložil jako znamení, že hra právě začala, skousl rukojeť biče, vykročil ke mně a hlavou házel ze strany na stranu v typickém gestu *Mám hračku a ty mi ji zkus vzít*. Tím pohybem ale rozkmital pět kožených pásků, které k rukojeti byly připevněné, a ty se vymrštily přímo naším směrem.

„Doprčic!“ vyjekla Taylor a uskočila stranou.

Ryan vyskočil ze židle a jen taktak se vyhnul zásahu do paže.

Walter s bičem v tlamě vyštěkl a vyrazil k nám s vyloženě maniakální radostí.

Překotně jsme vyběhli z místnosti, sprintovali po schodech dolů a v tom spěchu vráželi jeden do druhého.

Já jsem dole odbočila vpravo, Ryan zaplul vlevo.

Taylor přeskočila pohovku v obývacím pokoji.

„Trhej Ryana!“ rozkázala jsem Walterovi. „Pomsti mě!“

„Hej!“ vyjekl Ryan, zatímco běžel jako o život a v patách mu bylo naše šílené psisko.

Naštěstí jsme bydleli ve dvoupatrovém řadovém domě, takže pod námi nebyli žádní sousedé, kteří by si na ten nečekaný povyk mohli stěžovat. Dům jsme si vybrali kvůli výbornému zateplení, které zlepšovalo i zvukovou izolaci – naše práce pochopitelně zahrnovala spoustu tělesných zvuků. Skrytou výhodou bylo, že občasné štěkot, křik či útěk před bičem ozbrojeným psem nám procházely *převážně* bez povšimnutí.

Jelikož byl ten bič můj, bylo teď nejspíš na mně, abych se obětovala, a to i navzdory tomu, že mě bavilo pozorovat, jak Walter mé spolubydlící trápí. Věděla jsem, co ho dokázalo spolehlivě zpacifikovat, takže zatímco ho Taylor a Ryan zaměstnávali (tedy zběsile před ním prchali), zamířila jsem k dóze na pamlsky, kterou jsme měli na kuchyňské lince. Jakmile jsem ji otevřela, ozval se klapot tlap na dřevěné podlaze a věděla jsem, že Walter běží ke mně.

Oběhl kuchyňský ostrůvek a snažil se zpomalit, ale pohyboval se tak rychle, že přešel přímo do skluzu. Problém je, když jste štíhlejší a měříte metr padesát, ale váš pes vám sahá až do pasu a váží skoro stejně jako vy. Nemáte pak proti němu sebemenší šanci. Walterovi

asi ve stejný okamžik jako mně došlo, že jsme se ocitli na pokraji srážky, kterou už jsme nedokázali odvrátit.

Podívali jsme se na sebe a vyměnili si pohled značící rezignované *Doprčíc*, kterému dobře rozumí psi i lidi, a pak mi podrazil nohy. S přidušeným výkřikem jsem se jako podřátá zhroutila na tvrdou dlažbu a celou vahou dopadla na loket a rameno, abych to pitomé psisko ještě nepřimáčkla.

„Panebože,“ vydechla Taylor. „Jsi v pohodě?“

Vzhledla jsem a viděla nad sebou své spolubydlící. Ryan si držel ruku před ústy, aby zamaskoval smích, a Taylor byla ohnutá v pase a nepokrytě se chechtala.

Přetočila jsem se na záda. „Snad jo.“

Na levé ruce jsem ucítila něco vlhkého a podívala se tím směrem. Walter mi pamlssek jemně sebral z prstů a pak se vytratil, jako by doufal, že si ho nikdo nevšimne.

Aspoň že při tom pustil ten bič.

O hodinu později už byl byt uklizený, Taylor měla zadek připravený k akci a byla s Ryanem zavřená ve svém pokoji.

Dnes jsem vařila já, takže zatímco spolubydlící točili, pustila jsem se v kuchyni do práce a otevřela si u toho notebook, abych mohla sledovat, jak se na můj účet Me4U nahrává pravidelné týdenní video. To aktuální jsem natočila u tyče v naší ložnici pro hosty, kterou jsme přeměnili v kinky komnatu.

Doufala jsem, že se fanouškům bude líbit. V tanci u tyče jsem se od svých začátků díky pravidelným lekcím ohromně zlepšila, ale v žádném případě jsem v tom nebyla přebornice. Dělala jsem to, protože to byla zábava, vznikala při tom úspěšná videa a dávalo mi to překvapivě do těla – prostě multitasking na maximum.

Každý tvůrce na Me4U pracoval jinak a s různou frekvencí, ale jelikož já jsem si tak vydělávala na plný úvazek, zveřejňovala jsem na své stránce pro předplatitele s železnou pravidelností alespoň jednu lechtivou fotku denně a každou středu jedno delší video. Příspěvky

jsem si obvykle připravovala předem, ale uplynulý týden jsem měla mimořádně nabitý. Jela jsem nadoraz a vůbec se mi to nelíbilo. Nebyla to pro mě jen práce. Moji předplatitelé nebyli jen náhodní lidé – byla to moje komunita.

Za ta léta jsem od fanoušků dostala spoustu zpráv, ve kterých mi děkovali za ten či onen příspěvek, který jim pomohl, když měli mizerný den nebo prožívali těžké období. Moje videa jim zvedla náladu, aby na chvíli zapomněli na všechny ty sračky kolem. Mnozí už na mně a mém neměnném rozvrhu byli dokonce závislí. Byla to zkrátka věc, na kterou se mohli těšit, a pomyslení, že bych se zpozdíla a kohokoli z nich zklamala, mě dost trápilo.

Zvuk bublání mě vytrhl z myšlenek právě včas, abych si všimla, že hrnec s vodou na sporáku začal přetékat. Pokud zkazím večeři hned poté, co jsem za totéž sprdla Ryana, budu to mít nadosmrti na talíři.

Překročila jsem Waltera, který byl nešikovně natažený přímo uprostřed kuchyně (a určitě spřádal nějaký další útok), zeslabila jsem sporák a přidala do hrnce těstoviny. Zamíchala jsem je, nastavila minutku a začala dělat omáčku – jen máslo, šalotka, česnek, bílé víno a nakonec malá plechovka mušlí.

Když se víno začalo vyvařovat, píplo mi oznámení na mobilu. Zvedla jsem ho a vykoukla na mě zpráva od NT95 z apky Me4U.

Nemůžu se dočkat, až večer uvidím, co pro mě máš, stálo ve zprávě.

Usmála jsem se a odepsala: *Mám pocit, že se ti to bude obzvlášť líbit.* Poslala jsem mu screenshot z videa, na kterém jsem byla nahoře bez, kousala jsem se do rtu a dívala se do kamery. Ryan vždycky z každého videa, které jsme já nebo Taylor točily, ukládal několik statických záběrů, abychom mohly navnadit odběratele, kteří čekali na nové příspěvky.

Cinklo mi další oznámení. NT95 mi poslal padesát dolarů.

Jen počkej, až uvidíš TO SVOJE video, napsala jsem a přidala několik smajlíků s polibkem.

Už se těším, odepsal. *Hezkej večer, Lauren, a ještě jednou gratuluju k tomu tvému všelijakému velkému úspěchu.*

Děkuju!!!

Stále jsem se cítila vítězoslavně, protože se mi na naši stranu podařilo získat radní Blackwellovou. S její podporou totiž měla šanci na schválení vyhláška, která by sexuálním pracovnícům a pracovníkům ve městě umožnila nahlásit napadení během výkonu práce, aniž by jim hrozilo obvinění z kuplířství. Byl by to ohromný úspěch, za který jsme bojovali mnoho let, a i když to byla zdlouhavá a úporná dřina, vítězství jsme měli konečně nadosah. Dávalo mi to naději, že když se budeme snažit, nakonec naše dělnické město posuneme do moderní doby.

NT95 olajkoval mou zprávu a já jsem mobil s úsměvem odložila. Musela jsem se smát, když jsem si vzpomněla na naši společnou minulost a na to, kolik se toho od doby, kdy můj účet začal sledovat, změnilo. Teď jsem na svém profilu na Me4U měla ceník, ze kterého si předplatitelé mohli vybírat. Když jsem začínala, každou žádost jsem nacenila zvlášť, ale s rostoucí poptávkou už jsem přestala stíhat a začala si účtovat fixní sazbu dvacet pět dolarů za minutu videa, přičemž tři minuty byly minimum. Obsah s pomůckami, fetišem nebo s konkrétním jménem či frází byl za příplatek. NT95 si před pár dny objednal video za sedm set dolarů a já jsem ho bez váhání natočila.

Začala jsem se usmívat ještě víc, když jsem kontrolovala těstoviny. Tenhle týden jsem si vydělala patnáct tisíc. Takové peníze mi otevíraly tolik možností, až se mi z toho točila hlava. Trvalo celé dva roky, než jsem se vypracovala na současnou pozici, ale teď jsem vydělávala tolik, že by stačilo pracovat ještě pár let a mohla bych si spokojeně žít až do smrti a dělat si, co se mi sakra zachce.

Jenže já jsem chtěla dělat právě *tuhle* práci, milovala jsem ji a fakt, že jsem za ni dostávala tolik peněz, mi stále přišel neskutečný. Novináři, terapeuti, politici i rozohněné komentáře na internetu sexuální práci a to, co k ní lidi vede, donekonečna rozpitvávali, a i když na to mají právo, protože je to složité téma s řadou problematických a nebezpečných aspektů, pro mě osobně na tom nic tak složitého nebylo.

Práce před kamerou pro mě byla osvobozující i léčivá zároveň. Vyrostla jsem jako katolička v příšerně patriarchální italské čtvrti, kde byla hanba významnou součástí kultury a kde každou ženu, která

nežila v souladu s přísnými nepsanými pravidly, čekalo zavržení. Jako teenagerka jsem měla neustále pocit, že mě druzí soudí, což na mě mělo tak silný dopad, že mě to skoro zlomilo. Ta neviditelná zranění se hojila léta, ale teď už jsem sex měla ráda. *Ráda* jsem se točila nahá. *Ráda* jsem uspokojovala druhé.

Nic víc v tom nebylo.

V průběhu posledních deseti let jsem se naučila jednat svobodněji, probudila jsem v sobě svou moc a vůči svému okolí jsem začala žít naprosto otevřeně. Přijímala jsem svou sexualitu a podporovala druhé, aby učinili totéž, bojovala jsem za ty, kteří ještě čelili soudům a stále je někdo vytlačoval na okraj společnosti, protože tolik lidí odmítalo vnímat sexuální práci jako práci, která si zasluhuje stejnou ochranu jako jakákoli jiná profese.

Získání radní Blackwellové na naši stranu představovalo významný krok správným směrem, ale zbývalo nám přesvědčit ještě spoustu politiků. Nejen u nás ve městě, ale v celém státě a celé zemi. A i kdyby všichni moji předplatitelé na Me4U třeba hned zítra zmizeli, zbytek života bych strávila tím, že bych se snažila zajistit, aby byla sexuální práce bezpečnější pro všechny, kdo přijdou po mně.

Nahoře se otevřely dveře a to mě vytrhlo z myšlenek.

„Tak jak to šlo?“ zvolala jsem.

„Dobře,“ křikl Ryan a podle dalších zabouchnutých dveří jsem poznala, že šel k sobě do ložnice.

Taylor o chvíli později sešla ze schodů ke mně do kuchyně a zavázala si květovaný župánek. Nos ji zavedl přímo k bublajícímu rendlíku. „Voní to úžasně.“

„Díky,“ řekla jsem a ukázala na lednici. „Vino se ještě chladí.“

Pochopila a otočila se, aby nám nalila. Přitukly jsme si, trochu se napily a pak šla odnést třetí sklenku Ryanovi do střížny. Zatímco byla pryč, konečně se mi nahrálo video a já jsem ho rychle zveřejnila dřív, než se ozve minutka, kterou jsem si nastavila na těstoviny.

Taylor se vrátila právě včas, aby mi pomohla se servírováním.

„Jídlo je na stole, mrcho jedna asociální!“ zavolala jsem na Ryana.

Seběhl ze schodů jen s trochu rozladěným výrazem a posadil se na své obvyklé místo u stolu. Taylor a já jsme si sedly vedle něj

a všichni tři jsme se pustili do jídla. Walter nám oddychoval u nohou a my jsme jedli, smáli se a pili, dokud jsme neměli prázdné talíře a plné žaludky. Byl to dokonalý večer. Byla jsem naprosto šťastná a nesmírně vděčná za život, který jsem si vybudovala.

A pak mi zazvonil mobil.

3

JUNIOR

Když jsem dorazil do svého zatuchlýho bytu, byl pátek tři hodiny ráno. Polovina krve, která se mi vsákla do košile, tentokrát patřila mně.

V koupelně jsem ze sebe tu košili stáhl a v zrcadle zahlídl svoje břicho. Přes levej bok se mi táhla sedmicentimetrová rána od nože, kterému jsem se nestihl vyhnout. Debilní válka o území. Proč jsme se do toho vůbec pletli? Tohle jsme pro šéfy většinou nedělali. Otec jim nejspíš dlužil laskavost nebo tak něco.

Kristepane, pomyslel jsem si a v hlavě si přehrával celej večer. Kdybych na ten nůž zareagoval ještě pomalejc, propíchl by mi plíci.

Očima jsem sklouzl k jizvám, který jsem měl rozesetý po celým břiše. Byly drsnou připomínkou toho, kolikrát to za ty roky bylo jen o fous a jak jsem kvůli chvilce nepozornosti mohl skončit ve špitále nebo ještě hůř.

S bolestivým výrazem v obličeji jsem se ohnul a ze skříňky pod umyvadlem vytáhl lékárníčku. Rychle jsem se osprchoval a pak se

pustil do ošetřování rány. Šití už jsem měl v malíčku, ale dnes naštěstí stehy nebyly potřeba, protože rána byla celkem mělká.

Laurenino nejnovější video jsem si za odměnu dovolil otevřít až po obvázání rány.

Ťukl jsem na něj, aby se spustilo, a před očima mi ožila její ložnice. Zlatavý světlo, který do místnosti proudilo, koupalo její postel s nebesama v rozpítech jantarových pruzích. Klečela na příkrývce a na sobě měla krémový kraťasy a tílko.

Prstama si pohrávala s lemem topu a svůdně se usmála do kamery. Video jsem přerušil právě ve chvíli, kdy si tílko chtěla přetáhnout přes hlavu, a vrátil ho na začátek. Přitáhl jsem si mobil k sobě, přiblížil si její obličej, soustředil se na její oči a studoval její výraz. Od toho dne, kdy jsme s bráchama utopili auto jejího fotra v řece, uplynulo několik dní – hromada času na to, aby nahlásili, že je Tommy nezvěstnej –, ale v Laureniných očích jsem nezaregistroval žádnéj smutek ani obavy.

Copak to nevěděla? Nebo věděla, ale bylo jí to jedno? Nevyčítal bych jí, kdyby o tom ještě neslyšela, ale nejistota ohledně toho, jestli ta zpráva vůbec pronikla ven, mi začínala lízt na nervy, a tak jsem se rozhodl, že je načase to trochu rozčísnout.

Našel jsem v telefonu číslo na tátu a palec jsem držel nad tlačítkem volání. Poslední dobou jsme si moc nerozuměli a ve městě jsem byl zalezlej hlavně kvůli tomu, abych se mu mohl vyhejbat. Přišlo mi totiž, jako by se každěj náš hovor zvrhl v hádku a život pod jeho drobnohledem během celýho toho fiaska s Bradleyem Bluhmem náš vztah pořádně nalomil. Tenhle odstup od něj jsem fakt potřeboval, ale informace o Lauren ještě víc, a tak jsem se zhluboka nadechl a zavolał mu.

Zvedl to po prvním zazvonění. „Kde je ti kurva konec?“

Skoro jsem zavěsil. S ním nikdy nic nemohlo bejt snadný. Každá zatracená konverzace musela bejt od prvního slova na ostří nože. „Měl jsem toho moc.“

„Čehos měl kurva moc?“ štěkl táta. „Už to jsou celý *dny*, Juniore.“

„Vždyť jsem taky udělal všechny ty sračky, cos po mně chtěl,“ vpálil jsem mu. „Já se tady přece jen tak neflákám. Nedostal jsem

dneska večer kudlou do žeber jenom proto, že bych trčel v bytě a čuměl do stropu.“

Zatajil dech. „Seš v pořádku?“

„Jo,“ odsekl jsem schválně, aby jeho obavy náhodou nezjemnily můj tón. O moje bezpečí ve skutečnosti starost neměl. Jak jsem tátů znal, víc mu záleželo na tom, jak by moje smrt ovlivnila *jeho* život. „Můžu se tě na něco zeptat, nebo do mě chceš dál hučet?“

Táta sklapl tak rychle, že jsem v telefonu slyšel, jak mu cvakly zuby. I na tu dálku jsem si dokázal představit, jak měl čelist stisknutou tak křečovitě, že by si klidně mohl rozdrtit stoličku. Projela mnou nepatrná škodolibá radost, že jsem se mu dostal pod kůži.

Vždycky jsme jeden ve druhým uměli probudit to nejhorší.

„Mluv,“ zavrčel.

„Už se objevila nějaká zpráva o Tommym?“

Táta se odmlčel na tak dlouho, až jsem se bál, že už neodpoví. „Proč to chceš vědět?“

Měl jsem se zeptat někoho jinýho, sakra. Myslel jsem si, že uběhlo dost času a já po sobě zametl stopy natolik dobře, aby si to táta nespojoval s Lauren, ale z jeho podezřívavýho tónu jsem vycejtíl, že jsem se spletl.

„Jen tak,“ řekl jsem.

„Snad ti nejde o tu jeho malou děvku?“

Bublal ve mně vztek. Otcovražda na světě existuje kvůli chlapům, jako je můj otec.

Zhluboka jsem se nadechl, vztek jsem spolkl a nasadil lhostejnej tón, kterej jsem piloval spoustu let. „Ne. Nahlásil už někdo, že se pohřešuje?“

„Včera. Kdy se vrátíš domů? Máma už má starost.“

Zkouší to přes pocit viny. Nic jinýho mu samozřejmě nezbejvá, když to nešlo po zlým.

„Za pár dní. Ještě se musím ve městě na něco podívat.“

Zavěsil.

S třesoucíma se rukama jsem mobil položil. Jednoho dne ten můj zatracenej vztek vybublá, přeteče a vybuchne na všechny kolem. Mezi mnou a tátou se kupily roky nezpracovaný zloby a většinou

to bylo svinstvo, co jsem musel nemilosrdně vytěsnit. Na prvním místě to byla ta věc s Lauren. Nikdy nezapomenu, co mi řekl ten večer, kdy mi Tommy nakopal prdel: *Bud rád, že se to stalo takhle a teď, než aby Lauren někdo opravdu ublížil.*

Zdánlivě to znělo, jako by mu šlo o její dobro, ale jeho zlověstnej tón z toho udělal výhrůžku – pokud se od Lauren nebudu držet dál, bude to příště *on*, kdo jí ublíží.

Tommy byl sice mimo hru, ale můj otec byl pořád problém, kterej budu muset co nejdřív vyřešit. Celý roky to mezi náma bublalo, čímž nemyslím jen tak nějaký běžný popichování. Čekala nás konfrontace, při který mu řeknu, že už to nechci dělat a že nechci skončit jako on, k čemuž jsem měl bezesporu nakročený, pokud by se nic nezměnilo.

Od těch stresujících myšlenek jsem potřeboval trochu rozptýlení, a tak jsem přešel palcem přes displej mobilu a otevřel Laurenino video, který bylo pořád zastavený na detailu její tváře. Byla tak zatraceně nádherná. Video jsem znovu pustil a Lauren si top přetáhla přes hlavu a odhodila ho mimo záběr. Při pohledu na její tmavý bradavky, který byly od závanu vzduchu ztuhlý, se mi napjal pták. Křivky jejího rovného úzkýho pasu se u boků rozšiřovaly. V posledních deseti letech se trochu zakulatila a moc jí to prospělo.

Sledoval jsem, jak si rukama vyjela nahoru po břicho a chytla se za prsa. *Dokonalý prsa.* Zvrátila hlavu a dráždila si bradavky. Nevypadalo to, že by to jen hrála, ale že si to fakt užívá, a proto bylo tak neodolatelný ji sledovat. Proto jsem na její stránce Me4U za ty dlouhý roky viděl skoro všechny její videa. Na obrazovce úplně ožila. Necítila ani kapku studu a naprosto se oddala slasti. Ale nejvíc se mi líbilo, jak se její skutečná osobnost projevila v okamžicích, kdy se zasmála nebo ze sebe vydala hlubokej frustrovanéj povzdech, kterej naznačoval, že už je blízko, ale ještě potřebuje něco extra, aby se udělala.

Naučil jsem se *všechny* její zvuky, nastudoval jsem způsob, jakým sama sebe přivádí k vrcholu. Někomu by to mohlo připadat jako posedlost, ale byl to strategickej tah. Jednou jsem totiž všechno, co jsem se naučil, plánoval použít proti ní – udělat ji rychlejc než

kdokoli předtím, přesvědčit ji, že moje ruce, jazyk i můj pták byly stvořeny k tomu, aby jí udělaly dobře. Chtěl jsem, aby po mně toužila, aby mě *potřebovala*.

Bylo to manipulativní? A naprosto zvrácený? Rozhodně.

Ale bylo mi to absolutně u prdele.

Lauren na displeji otevřela svoje velký tmavý oči a upřela je přímo do kamery. „A tohle bys mi teď dělal.“ Jemně si stiskla bradavky a já jsem si říkal, že těch sto dolarů, co jsem si připlatil za svůdný řeči, za to vážně stálo. „Nejdřív bych tě chtěla tady, napřed tvoje ruce a pak pusu, dokud bych nebyla úplně mokrá.“

Rozepnul jsem si džíny, sáhl si do trenek a stiskl si ptáka. „Co ještě?“ zamručel jsem dychtivě.

Rukou si přejela přes břicho a pak ji zasunula do šortek. „A pak bych chtěla, abys mi sáhl sem. Ale ne na klitoris ani na kundičku,“ řekla a můj pták po těch lascivních slovech, co vyšly z té zdánlivě roztomilý pusy, ztvrdl jako kámen.

Sledoval jsem pohyb její ruky pod skoro průsvitnou látkou šortek. Dělal přesně to, co řekla – dráždila se a prstama se pořád přibližovala ke svému středu.

„Chceš se dívat?“ zeptala se.

„Jo, ukaž,“ vyrazil jsem ze sebe a rukou si honil péro. Proto měla Lauren tolik odběratelů. Byla v tom, co dělá, dobrá a uměla to prodat tak, jako bysme to dělali spolu, a ne jako bych si ho jenom honil u předtočenýho videa.

Najednou se koketně usmála, vytáhla ruku ze šortek a prsty přejela přes jejich horní lem. „Řekni prosím.“

Zavrtěl jsem hlavou. Nikdy v životě jsem o to kurva neprosil a nemínil jsem dělat výjimku ani kvůli ní. „Koukej to svlíknout, Lauren. Chci vidět, jak mokrá pro mě seš.“

Usmála se ještě víc, jako by ji moje odpověď potěšila, a pomalu si ty šortky začala stahovat. Objevil se malej úhledně zastříženej trojúhelník ochlupení, pak šortky zmizely jako předtím tílko a ona tam klečela úplně nahá.

Ruce si znovu položila na prsa, který začala laskat, mačkat a hladit. Přejel jsem ji pohledem. Ukazovala tolik kůže, že jsem nevěděl,

kam koukat dřív. Chtěl jsem si ten pohled uložit do paměti, a to nejen to, jak se dráždila, ale i všechny ty malé znamení, který mi napovídaly, jak moc měla dráždění bradavek ráda. To, jak zatnula břicho. Jak se jí zadrhl dech, když si je jemně stiskla.

Zavřela oči, víčka se jí třepotaly a já věděl, že chce zase o trochu víc. Ale zůstala tak, jak byla, a hnala svoje potěšení výš a výš, dokud si nemusela sednout na paty, protože se jí začaly třást stehna. A při tom všem mluvila a říkala mi, co má ráda, a to nejenom přímo dotykem, ale i slova.

„Tady. Přímo tady.“

„Přesně tak.“

„Jemně a pak tvrdě.“

Napadlo mě, jestli vůbec ví, kolik toho na sebe prozradila, kolik munice jsem za ty roky nasbíral. Až se mi konečně dostane pod ruku, nebude mít nejmenší šanci. Místo podobně zdlouhavý akce bych šel ale rovnou na věc.

„Přestaň nás napínat,“ zavrčel jsem a rukou si po pérú začal jezdit rychleji. Nebyl jsem zvyklej čekat na to, co chci. Teď jsem se tu pomalu týral v jejím tempu a začala mi docházet trpělivost.

Jako by slyšela můj povel, nacpala si mezi stehna polštář a prstama zvolna sjížděla níž a níž.

„Jsem úplně mokrá,“ řekla a ty slova byly spíš zasténání než cokoliv jiného.

„To si umím představit,“ řekl jsem jí. „Ale že ti to sakra trvalo, Lo.“

Pootevřela oči a na tváři se jí objevil šibalskej úsměv. „Ty jsi ale mrzout.“

S rukou na pérú jsem ztuhl a video zastavil, abych se ujistil, že je fakt předtočený a že jsem náhodou nepřijal pozvánku na živý natáčení. Lauren na obrazovce taky zamrzla a mně přes rty přeběhl lehce pobavenej úsměv. Nejspíš mou netrpělivost zaregistrovala při našem předchozím sextování a teď to používala proti mně.

Až bude moje, musím vymyslet, jak jí to oplatit.

Video jsem znovu pustil, a když se Lauren začala pohybovat, srdce mi bušilo až v uších. Přidal jsem se k ní, rukou si jezdil po pérú a při tom ji sledoval. Jejích videí jsem viděl víc, než bych dokázal

spočítat, ale ty na zakázku byly moje neoblíbenější, protože byly jenom pro mě.

Úhel kamery se trochu změnil, nabídl mi pohled víc z boku, a mně problesklo hlavou, jestli s ní v místnosti nebyl ještě někdo, kdo jí pomáhal točit, ale pak Lauren ze rtů vyklouzlo první zasténání a cokoli dalšího pro mě přestalo existovat.

Byla v takový poloze, že většina toho, co dělala, byla zakrytá, ale poznal jsem ten okamžik, kdy do sebe zasunula prst – nebo prsty? –, protože když pootevřela ústa, zasténala ještě hlasitěji, otočila hlavu a podívala se do kamery.

„Bože, to je ono,“ pronesla a oči zase přivřela, jako by si představovala, že jsem tam s ní.

Vstoupil jsem do té fantazie s ní, klekl jsem si za ni na postel a ruku jí odstrčil, abych ji nahradil tou svou. Jedno prso si hladila sama, zatímco já jsem se věnoval tomu druhému, mačkal a dráždil její bradavku a zároveň jsem prsty druhé ruky zabořil do jejího vlhkého rozpáleného klína.

„Líbí se ti, jak jsem kvůli tobě mokrá?“ zeptala se.

„Jo,“ zachraptěl jsem. „Ale mohla bys být ještě víc.“

Posunula boky dopředu, třela si klitoris o mou dlaň a naprosto bez zábran mi šukala prsty. Byla nádherná. Divoká. Dokonalá.

„Chci, aby ses udělala,“ nařídil jsem jí.

„Už budu,“ řekla, jako by mě slyšela. „Bože, jo, to je něco.“

„Udělám se zároveň s tebou,“ řekl jsem jí a koule se mi začaly stahovat.

Za okamžik jsme oba dosáhli orgasmu, chvěli jsme se a prudce oddechovali. Před očima se mi dělaly mžítiky. To bylo kurva úžasný. *Ona* byla úžasná.

Sledoval jsem, jak se svalila na postel a smála se tak, že se mi z toho svíralo srdce.

Zněla tak svobodně, *šťastně*. Doslova bych vraždil pro to, abych se cítil taky tak živě. Už jsem si ani nedokázal vzpomenout, kdy naposled jsem se smál.

Její pohled se přes kameru setkal s mým. „To bylo sakra boží. Taky sis to užil?“

Popadl jsem několik papírovejch utěrek a začal se otírat. „Myslím, že jsem vystříkl až na strop, takže nejspíš jo.“

Znovu se ozval její nakažlivej smích. „Dneska se mi bude moc dobře spát.“ Malátně se položila na postel a protáhla se.

Měl jsem chuť na ni nalehnout a udělat ji ještě jednou. A znovu. Dokud by nebyla tak utahaná, že by sotva udržela otevřený oči. Až pak bych ji nechal spát, ale jen na pár hodin, než bych ji vzbudil na další kolo.

„Hej,“ řekla a znovu mě přiměla dívat se na její tělo. Její výraz byl uvolněnej, intimní a její oči po přílivu slasti jako by zářily. „Díky, žes to se mnou dělal.“

„Neděkuj mi, Lo,“ řekl jsem jí. „Nikdy mi neděkuj.“

Zamkl jsem mobil, doutřel se, a když ten příjemnej opar zeslábl, začaly mi hlavou zase vířit myšlenky. Ne, ještě jsem nepřišel na to, jak se osvobodit od otce, ale cítil jsem, že s tím musím něco udělat. Rychle. Byl nejvyšší čas začít psát novou kapitolu svého života.

Už jsem nechtěl vysedávat na internetu jako nějaký úchyl. Potřeboval jsem Lauren vidět naživo.

4

JUNIOR

Nemám tu co dělat.

Jakmile jsem vstoupil do kostela, ta myšlenka mě zasáhla jako blesk z čistýho nebe. Na mši jsem nebyl celý roky, a tak jsem napůl očekával, že na mě hned u dveří někdo ukáže prstem a prohlásí, že lidi jako já tu nejsou vítaní.

Mrkl jsem dolů, abych se ujistil, že dlouhý rukávy, který se do toho pekelnýho vedra naprosto nehodily, skrývaly většinu mejch tetování na rukou a pažích. I košili jsem měl zapnutou až nahoru, abych schoval kérku na krku. S ulíznutýma vlasama a oholenou tváří jsem vypadal dost slušňácky, ale podle toho, jak na mě vykulila oči dobrovolnice u vchodu, jsem tím nikoho neobalamutil.

Byla to taková kyprá babička s krátkýma šedivýma vlasama a orlím nosem. Místo pozdravu trhla hlavou doprava a působila nervózně. „Vaše matka i bratr už jsou uvnitř.“

Pokývl jsem, prošel kolem ní a pohledem jsem zamířil do lodi kostela, protože mě zajímalo, kterej z bratrů sem doprovází mámu.

Byl to největší katolický kostel ve městě, monumentální, okázale nazdobený gotický monstrum, co by se víc hodilo do východní Evropy než do středu Ameriky. Člověk by řekl, že v sobotu přijde na mši míň lidí než v neděli, ale bylo tam narváno. Odbočil jsem vlevo, zamířil k uličce na protější straně a prohlížel si dav. Dnes nešlo o to hrát vzornýho katolíka, byla to moje průzkumná akce. Chodila sem moje i Laurenina rodina. Věděl jsem, že sobotní mši pořád navštěvovala její *nonna* Bianchiová, protože máma s ní byla v organizačním výboru a nedávno při večeři se o ní zmínila. A soudě podle toho, jak se Lauren brzo ráno pečlivě nastrojila a pak vyrazila k *nonninu* bytu, by tady dnes měly bejt obě.

Rozhlídl jsem se a pátral po nich.

„Juniore? Seš to ty?“ ozval se zpěvavej irskej hlas.

Sakra. Matka už mě zmerčila. Měl jsem prostě zatracenou smůlu. Teď už v tom davu nikoho nevypátrám.

Na místě jsem se zarazil a nasadil úsměv. Máma se oddělila od skupinky dalších žen a zamířila ke mně. Měla na sobě usedlý sváteční hadry: skromný květovaný šaty, nízký podpatky a obyčejnou kabelku. Světle hnědý vlasy jí volně splývaly k ramenům a zelený oči si zvýraznila řasenkou. Nikdo by při pohledu na ni nehádal, že v mládí svému otci ve sklepe pomáhala vyrábět bomby.

„Nazdar, mami,“ řekl jsem a sklonil se, abych ji objal. Měřil jsem průměrnejch metr osmdesát, ale vedle ní jsem si připadal jako obr.

„Jsem ráda, že sis udělal čas na mši,“ řekla a dodala „aspoň pro jednou,“ protože si prostě musela rejpnout. Bylo pro ni přijatelný vězet až po krk ve smrti a zkáze. Ale vynechat kostel tak často jako já? Tak to bylo neodpuštělný. Vnímál jsem to jako důsledek toho, že vyrostla v IRA během vrcholícího konfliktu v Severním Irsku, a tak jsem se její poznámku snažil nebrat osobně.

Narovnal jsem se a pořád se usmíval. „Chtěl jsem tě překvapit.“

„Tak to se ti povedlo,“ pronesla a zavěsila se do mě. Když se o mě pak opřela, měla hlas o něco přívětivější a smutnější. „Tentokrát jsi byl pryč dost dlouho.“

Přepadl mě pocit viny. Do hajzlu. Jak se mám odpoutat od táty, aniž bych ohrozil svůj vztah s ní? „Já vím,“ řekl jsem. „Promiň.“

Stiskla mi paži. „Chápu to, ale příště mi napiš, prosím tě, abych netrnila strachy.“

„Jasně,“ odpověděl jsem jí.

Máma mě táhla dopředu a já se zdráhavě nechal dotlačit až do přední části kostela, kde už se lavice začínaly plnit lidma. Žádný zasedací pořádek tu sice neplatil, ale farníci věděli, že do prvních řad si můžou sednout jen tehdy, pokud jsou členama vybraných rodin. První lavice totiž byly symbolem privilegia a prestiže. Všichni kolem nás měli příjmení končící samohláskou.

Když jsme tam s mámou došli, překvapilo mě, že na svém místě už seděl Alec. Byl otočený zády k nám a mluvil se starším chlapcem, kterýho jsem odněkud znal. Ze všech bratrů bych ho tam čekal nejmíň. Jestli já jsem byl zběhlej katolík, on byl přesvědčený ateista.

„Podívej, kdo se sem uráčil přijít,“ prohlásila máma.

Alec se otočil a podívali jsme se na sebe se stejně podezřívavým výrazem.

Co ty tady kurva děláš? říkal jsem si v duchu a poznal jsem, že Alecovi se hlavou honí to samý. Ani jeden z nás nikdy nic nedělal jen tak. Já jsem přišel kvůli Lauren, ale neměl jsem tušení, proč tam byl on. Možná si z nějakýho důvodu potřeboval udobřit mámu nebo se snažil uzavřít obchod s tím staroušem vedle sebe.

Řekl jsem si, že ho pak musím vyzpovídat, načež se Alec zvedl a podal mi ruku. Náš stisk byl silnější, než bylo nutný.

„To je dost, že ses tady konečně uráčil ukázat ten svůj vošklivej ksicht,“ řekl.

Usmál jsem se. „Ne tak vošklivej jako ten tvůj. Nová bradavice?“

Nevzrušeně si mě změřil. „Máš oči moc blízko u sebe. To je tvůj problém.“

„Z té bradavice ti navíc roste chlup,“ kontroval jsem. V jiných rodinách se city asi dávají najevo normálně, otevřeně a snadno, ale u Trocciových byla jazykem lásky konfrontace. Tím rozhovorem jsme si vlastně tak nějak zvráceně sdělovali, jak jsme jeden druhému chyběli.

Užuž mi chtěl vpálit do ksichtu něco dalšího, ale přerušil ho ženskej hlas.

„Není to malej Nicky?“

Do hajzlu.

Alecovy oči se zlomyslně rozzářily. Tu starou přezdívku jsem ne-
snášel a on to moc dobře věděl.

„To teda je,“ řekl, dal mi ruku kolem ramen a strkal mě blíž k tý
ženské.

Rána na boku se mi bolestivě napínala, a tak jsem Alecovi dupl
na nohu, aby mě nechal. Tiše zaklel a pustil mě.

„Uklidněte se,“ sykla máma.

Zatvářili jsme se jako nevinátka.

„Paní Manciniová,“ oslovil jsem ženu v uličce před náma. Muselo
jí táhnout na devadesát, ale stisk měla pevněj.

„Vyrosl z tebe vážně fešák,“ pronesla. „Jsi ještě hezčí než tvůj
bratr.“

Škodolibě jsem se na Aleca usmál a ztišil hlas. „Musela si všim-
nout tý tvojí bradavice.“

Zavrtěl hlavou, ale podle toho, jak mu cukaly koutky, jsem po-
znal, že jsem ho skoro rozesmál.

Paní Manciniová upřela pozornost na mámu a přestala se mi
věnovat. „Proč s nimi na mši nechodíš častěji, abys je vyvedla? Ně-
které z nás mají ještě nezadané vnučky.“

„Já už jsem bohužel zadanej,“ lhal jsem, jako když tiskne. „Ale
Alec ne.“ Položil jsem mu ruce na ramena a vystrčil ho před sebe
jako obětního beránka.

Probodl mě pohledem, kterej sliboval pomstu. Já jsem zareagoval
šibalským úsměvem. Máma se zadívala k nebesům, jako by prosila
o větší dávku trpělivosti.

Dovnitř se trousilo víc a víc lidí, což nám nabídlo vítanej únik
před dohazovačskejma pokusama. Několik dalších setkání ale pro-
běhlo dost podobně. Alecovi a mně se dostalo standardních pozdra-
vů a zdvořilostních frází a matka pak kvůli mně a mejm zbloudi-
lej m bratrům schytala dobře mířenou dávku katolický viny.

Když jsme se pak konečně usadili, měla toho plný zuby. „Ježíši
Kriste,“ zamumlala mezi náma a pokřičovala se, i když se u toho
rouhala. „Jako by to snad byla moje vina, že tu nejste každý víkend.“

„A ne snad?“ zeptal jsem se suše.

Vrhla na mě naštvanej pohled, jelikož znala můj sušej humor a hned věděla, že ji jenom škádlím. „Ještě slovo a příští týden tady budeš dělat uvaděče ty.“

Zvedl jsem ruce, jako že se vzdávám. Máma nevyhrožovala jen tak pro nic za nic.

Zatímco dobrovolníci týdně pobíhali po svatyni a chystali mši, místa kolem nás se pomalu zaplňovaly. Kde sakra byly Lauren a paní Bianchiová? Měly sedět v uličce hned napravo od nás, ale jejich místo pořád zelo prázdnotou. Otočil jsem se a pozoroval dav. Přišel jsem jen proto, abych Lauren viděl naživo, ale jestli tady budu muset prosedět, proklečet nebo prostát hodinu hovadin pro nic za nic, budu fakt *nasranej*.

Právě když jsem se chtěl otočit zpátky, praštil mě do očí záblesk barvy. Do kostela vstoupila dvojice žen. Jedna byla stará jako zbytek osazenstva a opírala se o mnohem mladší ženu, která na sobě měla pastelově růžový šaty, který krásně zdůrazňovaly její opálenou kůži. Byly to ony. Konečně dorazily.

Upřel jsem zrak na Lauren. Při pohledu na ni se mě zmocnila majetnická touha a na chvíli mi problesklo hlavou, že se k ní přiřítím uličkou, přehodím si ji přes rameno a vyběhnu s ní ven za doprovodu jejího sladkého překvapeného křiku. Místo toho jsem se ale otočil, abych na sebe neupozorňoval, i když samolibýmu úsměvu jsem se neubráníl. Předtím jsem Lauren sledoval dost dlouho na to, abych uhádl, že s babičkou půjde právě sem, a cejtil jsem zadostiučinění, že jsem měl pravdu, protože teď už jsem ji měl skoro nadosah.

Zíral jsem na oltář, ale pohled jsem měl rozostřenej a veškerou pozornost jsem zaměřil do strany. Každou chvíli mi vejde do zornýho pole a já se na ni chtěl dívat, až si mě všimne. Chtěl jsem ji vidět úplně zblízka, prozkoumat ten zlomek vteřiny, kdy mě pozná, a její spontánní reakci, než to docvakne i jejímu mozku a ona nasadí adekvátní výraz nebo se pokusí skrejt svý pocity. Právě v tom nepatrným okamžiku byla schovaná pravda.

Najednou moje zorný pole zružovělo a Lauren došla k naší uličce.

Ohlídl jsem se, ale nedívala se mým směrem. Byla ke mně otočená zádam a pomáhala babičce na místo. Nestěžoval jsem si. Měl jsem aspoň chvilku na to, abych si ji pořádně prohlídl. Pohledem jsem jí přešel nahoru po nohách až k zadku, kterej si zasloužil naplácat. Uši mi naplnilo její sténání a znovu se mi živě vybavila vzpomínka na to, jak se dráždila rukou. Včera v noci jsem se díky ní udělal tak mocně, že jsem viděl hvězdičky, a ona o tom neměla ani tušení.

Když se babička uvelebila, posadila se vedle ní i Lauren a se skloněnou hlavou listovala programem. Protože měla vlasy zastrčený za ušima, měl jsem dobrej výhled na její profil. Nevypadala rozčileně ani ustaraně, i když už tu novinu o svém tátovi musela slyšet.

Možná si nemyslela, že by si měla dělat starosti. Tommy Marchetti totiž nikdy nebyl zrovna spolehlivej, a i když už se *náhodou* vyskytoval doma, nebyl to žádněj otec roku. Poprvý jsem ho potkal až v ten den, kdy mi nakopal prdel, a to jsme spolu s Lauren prakticky vyrostli. Nikdy se nešel podívat na žádný školní představení ani na jeden jedinej její fotbalovej zápas. Nedostavil se ani na její biřmování, což je pro mladý katolíky veledůležitá událost. Kdoví, možná to není poprvý, kdy se jí vypařil ze života.

Všiml jsem si nějakýho pohybu za Lauren, a tak jsem se podíval na lidi, co pokukovali jejím směrem. Jeden nebo dva se dokonce naklonili, aby něco pošeptali svejm sousedům. Nejdřív jsem si myslěl, že mluvili o Tommym – zprávy se ve starý čtvrti šířily rychlostí blesku –, ale pak jsem zaregistroval jejich káravý pohledy a došlo mi, že to není jen prázdný kostelní klábosení, ale je v tom osten nevraživosti. Vzpomněl jsem si na tátovu urážku. *Děvka.*

Pomlouvali ti parchanti Lauren? *Mou* Lauren?

Podle toho, jak nevzrušeně zvedla hlavu a rozhlídla se kolem, si toho zírání a šeptání buď nevšimla, nebo jí to bylo jedno, a to znamenalo, že jsem se tím nemusel užírat ani já. Ale ať jsem se snažil sebevíc, můj vztek si mě zase našel a zahryzl se do mě.

Nejvíc mě na tom sralo to pokrytectví. Polovina těch debilů měla příbuzný u mafie – chlapy, co spáchali bezpočet zločinů a druhejm dělali nevýslovný zvěřstva. Já byl jeden z nich a klidně se se mnou bavili, ale když se svlíknete za peníze, všichni se vám budou vyhýbat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Caught Up: V pasti.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.